

לו הייתי מלך,
מלך של חיות,
מצוה הייתי
בשלוש לחיות,
לנמר, וגם לדב,
לא לשנא, לא לטורף,
לארנב, וגם לקוף -
את כלם לאהב.
לו הייתי מלך,
מלך העולם
מצוה הייתי
שלוש בין כלם.

מתוך **אני שר מאושר**,
מאת אנדה עמיר-פינקרפלד
צייר נחום גוטמן
מסדה 1973

מה יש לו, למלך, מתחת לפתך ?
מזל שאתם שואלים.
מה יש לו, למלך, מתחת לפתך ?
הגידו לי איך מסתכלים ?
אולי הוא דואג שם מתחת לפתך ?
אולי כל הזמן הוא רעב ?
מה יש לו, למלך, מתחת לפתך ?
על מה הוא בעצם חושב ?
אולי הוא פוחד שם מתחת לפתך ?
אולי הוא צוחק כל הזמן ?
שמעתי אומרים שמתחת לפתך
המלך בעצם קבצן.

מה יש לו, למלך, מתחת לפתך ?
קרחת ? חלק ? מתלתל ?
אולי אין לו ראש שם, מתחת לפתך ?
אולי אין שם מלך בכלל ?

מתוך המחזמר **מה קרה בארץ מי ?**
(השיר לקוח מהאתר של לאה נאור)

זה הגן.
ומה שיש בגן יש בגן,
ומה שאין - אין בגן.
ועל אחד העצים
שם המלכה חרוט.
בספין חרט אותו המלך מזמן.
המלכה עצמה תחת העץ שותקת,
ומי יודע - אולי שמחה,
כי בשפתים סגורות הייתה תמיד מתייכת,
וכך חיכה.

רוח בגשם,
גשם בגשם.
דדה השביל, הקיר נסדק,
אף שם המלכה החרוט בגזע צמק נחנק.

לעולם לא ישפח אותו המלך,
עד כמה שיינסה:
כי הוא גדל עם הגשם השמש
את פני כל הגזע מכסה.

זה הגן. ומה שיש בגן יש בגן,
ומה שאין בגן אין בגן.
וחרוט בגזע העץ שם
המלכה, שאיננה ישנה כאן.

מתוך **אלף מרכבות**
מאת נורית זרחי
ציירה רות צרפתי
ספרית פועלים 1979

שלושת השירים מתבוננים במלך משלוש נקודות מבט ;
אנדה עמיר-פינקרפלד (1902–1981) רתמה את המלך - כאן מלך האריות - למרכבת הזהב של הסובלנות והשלום. הדובר, המצהיר על כוונותיו הטובות, מייחס למלך סמכות ערכית-מוסרית: "לו הייתי מלך, / מלך של חיות, / מצנה הייתי / בשלום לחיות". הנמר, הדוב, הארנב והקוף, החיים ביער שבו טורפים ונטרפים, יהיו מצווים לחדול משנאתם ולאהוב אלה את אלה. תבנית המשאלה ("לו הייתי...") והאבסורד המובלע בה מבטיחים שהחזון יישאר בגדר משאלת-לב של דובר, העושה בדיוק מה שמצופה ממנו.
לאה נאור (נ' 1935) המניחה בבסיס השיר שאלה חתרנית מצהירה מראש שאיננה רצינית. לא זו בלבד שהיא שוללת מהמלך שלה את העוצמה ואת הסמכות שיש לו מתוקף היותו סמל שלטון, היא גם שמה אותו ללעג באמצעות אוצר המילים שבחרה - דואג, רעב, פוחד, צוחק, קבצן, קרחת, מתלתל, ובשאלותיה האחרונות עורפת ממש את ראשו ("אולי אין לו ראש שם, מתחת לפתך ? / אולי אין שם מלך בכלל?")
נורית זרחי (נ' 1941) בראה מלך שתכונתו הבולטת ביותר היא אנושיותו. עטוף יגון על מות המלכה מקשיב המלך לקביעה המגדירה מחדש את מציאות חייו: "מה שיש בן יש בן, / ומה שאין - אין בן". הזמן אינו מקהה את הכאב; ככל שהעץ מתבגר כך תופסת המלכה מקום גדול יותר בגזע חייו של המלך. המציאות נתונה ומפורשת, אבל נוכחותה החמקמקה של המלכה "שאיןנה ישנה כאן" מלגלת על חד-משמעותה.

נירה לוין